

РЕШЕНИЕ

№ 1963

гр. Пловдив, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Илияна Й. Йорданова
като разгледа докладваното от Момчил Ал. Найденов Административно наказателно дело № 20215330204860 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21-0432-000405 от 26.04.2021г., издадено от П. И. Т., на длъжност *** Първо РУ при ОД МВР – гр.Пловдив, с което на СТ. П. Т., ЕГН: *****, с адрес – ***, на основание чл.183, ал.7 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 300 лв. /триста лева/ и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 /един/ месец, за нарушение на чл.6, т.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата се взема становище, че наказателното постановление е неправилно, необосновано и незаконосъобразно. В този смисъл по същество се оспорва извършеното нарушение, като предлага наказателното постановление да бъде отменено. Процесуалният представител на жалбоподателя – адвокат С. в писмено становище оспорва жалбата, излага аргументи по съществото на спора, като също предлага наказателното постановление да бъде отменено, както и на жалбоподателя да бъдат присъдени сторените по делото разноски.

Ответната страна – Първо РУ ОД МВР – гр.Пловдив не изпраща представител, в молба-становище посочва, че не са налице процесуални

нарушения, които да нарушават правото на защита на жалбоподателя, фактическата обстановка е изяснена, в административната преписка се съдържат достатъчни по своя обем, категорични и безспорни доказателства, които да доказват вината на жалбоподателя и да обуславят административнонаказателната му отговорност. Предлага жалбата да бъде оставено без уважение, а наказателното постановление да бъде потвърдено, алтернативно – прави възражение за намаляване на другата страна до минималния размер на възнаграждението, съгласно Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минималния размер на адвокатските възнаграждения.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира и приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН, и съдът намери, че същата е подадена в преклузивния срок по ал. 2 от този текст, предвид следното:

В случая въззиваемата страна не е изпълнила задължението си по чл.60, ал.2 от ЗАНН да окомплектова преписката в цялост, доколкото не е изпратила доказателства за момента на получаване препис от наказателното постановление на жалбоподателя, въпреки че данни в такъв смисъл са поискани от съда включително изрично с Разпореждане от 26.07.2021г..

Предвид горното и лисата както на доказателства за връчване на препис от наказателното постановление на жалбоподателя по реда на чл.58, ал.1 от ЗАНН, с оглед разпределението на доказателствената тежест, съдът следва да приеме, че жалбата също е подадена в преклузивния срок по чл.59, ал. 2 от ЗАНН.

Жалбата също така е подадена от легитимиран субект /срещу който е издадено атакуваното НП/ , при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния съд /по местоизвършване на твърдяното нарушение/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 20.04.2021г., около 09:50 часа, в община Родопи, на път Втори клас – 86, км.10.00, който участък от пътя кум този момент бил затворен за

движение на ППС поради ремонтни дейности, свидетелят Д. П. Ен. – в качеството му на *** в Първо РУ-Пловдив, спрял за проверка движещо се същия път МПС – лек автомобил „Тойота Корола“ с рег.№ „***“. При проверката свидетелят Е. установил, че последното МПС било управлявано от жалбоподателя СТ. П. Т., ЕГН: *****.

С оглед на горното, на място свидетелят Е. съставил АУАН с бланков № 999574 срещу жалбоподателя СТ. П. Т. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП, който АУАН *** подписал, като отразил възражения. Въз основа на същия акт било издадено обжалваното наказателно постановление.

Така описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел Д. П. Ен., който непротиворечиво описват горната фактическа обстановка. Съдът намира показанията на свидетеля Е. за логични, непротиворечиви, последователни като кредитира същите.

Относно приложението на процесуалните правила по същото административнонаказателно обвинение: Съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и НП намира, че макар издадени от компетентни органи, притежаващи нужните правомощия, съгласно така представената Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи, като за актосъставителя следва да се има предвид и разпоредбата на чл.189, ал.1 от ЗДвП, вр. с чл. 30, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, то при издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които водят до опорочаване на административнонаказателното производство, както и ограничавайки право на защита на жалбоподателя, предвид следното:

В нарушение разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН в наказателното постановление, липсва законосъобразно описание на нарушението.

Тук на първо място следва да се отбележи, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл.6, т.1 от Закона за движението по пътищата, поради което е очевидно, че въпросът с какъв именно пътен знак не е съобразил поведението си е от особено съществено значение.

При това в обстоятелствената част на наказателното постановление е

отразено, че: „Навлиза срещу пътен знак „Б-2“ при въведена временна организация на движението извън населеното място“.

Въпреки това в наказателното постановление се сочи още, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за това, че като водач на МПС „навлиза след знак забраняващ влизането на съответното ППС при въведена временна забрана за движение.“

Въпреки горното, описания в наказателното постановление знак „Б-2“, а именно – „**Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство!**“ – видно от чл.45, ал.1 от ПП на ЗДвП няма **никакво отношение към забрана изобщо за влизането на ППС** на определен участък от пътя, а е пътен знак от групата относно предимството за преминаване на ППС през кръстовище.

С оглед на горното оставя неясно как несъобразяването на жалбоподателя с действието на пътен знак „Б-2“ е довело като резултат до това, че навлязъл след знак, забраняващ влизането на съответното ППС при въведена временна забрана за движение.

Единствено с оглед изчерпателност следва да се отбележи, че в АУАН като знак, с който не се е съобразил водача е посочен не „Б-2“, а „В-2“ – „Забранено е влизането на пътни превозни средства в двете посоки“, което твърдение би имало далеч по-голям смисъл в контекста на твърдяното нарушение, но което не е възприето, по неясни причини, от наказващия орган при издаване на наказателното постановление.

Тук следва да се посочи, че именно наказателното постановление, а не АУАН е актът, с който се ангажира о административнонаказателната отговорност на нарушителя, ето защо и именно фактическата обстановка, изложена в последното е предмет на обсъждане от съда.

Също така и както вече бе посочено – доколкото се твърди не друго, а именно нарушение на чл.6, т.1 от Закона за движението, то въпросът какъв е бил пътния знак, неспазен от жалбоподателят е такъв, който по никакъв начин не може да бъде определен като „несъществен“, „второстепенен“, очевидна фактическа грешка и др. подобни.

Така описаното нарушение разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН следва да се прецени като такова от категорията на съществените процесуални нарушения, доколкото създават неяснота относно

съставомерните за твърдяното нарушение обстоятелства, поради което лишават лицето, посоченото като нарушител, от правото му да разбере същите факти, съответно – да организира защитата си.

С оглед изхода на спора, на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН, вр. чл.144 от АПК, вр. чл.78, ал.1 от ГПК, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени извършените от него разноски в настоящото производство за заплатено възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство от упълномощен от него адвокат в размер на 350 лева. Следва да се посочи, че от страна на същия е направено своевременно искане за присъждане на разноските в настоящото производство, като е представен и оправдателен документ за тяхното извършване – договор за правна помощ /лист 13/.

Що се отнася до искането на въззиваемата страна за намаляване размерна на присъденото възнаграждение за процесуално представителство на жалбоподателя до минималния такъв, посочен в Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет, то следва да се съобрази, че съгласно чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от същата Наредба, то минималния размер касателно наказанието „глоба“ е 300 лева, но в случая следва да се съобрази и наличието на още едно наказание, а именно – лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, поради което и размера на посоченото възнаграждение в размер на 350 лева, а именно – с 50 лева повече от минималното само относно едното наказание, е напълно справедлив и отговарящ на фактическата и правна сложност на делото, поради което и последния не може да бъде намален.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, изр. първо, пред. трето от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-0432-000405 от 26.04.2021г., издадено от П. И. Т., на длъжност *** Първо РУ при ОД МВР – гр.Пловдив, с което на СТ. П. Т., ЕГН: *****, с адрес – ***, на основание чл.183, ал.7 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 300 лв. /триста лева/ и

лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 /един/ месец, за нарушение на чл.6, т.1 от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА ОД МВР – гр.Пловдив да заплати на СТ. П. Т., ЕГН: ***** сумата в размер на 350 /триста и петдесет/ лева, представляваща извършени разноси в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаване на съобщението от страните, че същото е изготвено и обявено, пред Административен съд – гр.Пловдив, на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____